

რედაქცია

გაზეთის რედაქცია ქუთაისში, ა. შ. მუხრანის ხეივანზე.

ხელის-მომწერა

წილობრივად თანაგრძობილი, რედაქციის "დროებას"...

„დროება“-„ივერიის“-შენი

წელიწადში 6 თვეს. პირველი რუბლი და „ივერია“ ერთად 14 მან. 82. 52.

დროება

გამოდის ყოველ-ღამე ორშაბათის გარდა

შპსი განცხადებისა

დღის განმავლობაში... განცხადების მიზანს...

გაზეთის რედაქცია ქუთაისში, ა. შ. მუხრანის ხეივანზე.

საზაფხულო თეატრში მეოთხე ანონსების რიცხვი ოთხშაბათს, 2 დეკემბერს ქართული დრამატული დასის არტისტებისაგან წარმოდგენილი იქნება:

ორ სესხის უთა

დროება 3 მოქმ., შილო დე-ვიარდენისა, ნათ. ფრანც. ივ. მაჩაბლისაგან.

სამაგალი

პომედ. 2 მოქმ. თ. ღ. პრისთისაგან. ბილიეტები ისყიდება თეატრის კასაში.

დასაწყისი 7 1/2 საათზე. თეატრი გამთბარი იქნება.

ტელეგრაფი

(სახალხო პირის ტელეგრაფის სააგენტოსი)

კაბინეტში, 28 ნოემბერს. „რუსის ინგალიდში“ გამოცხადებულია ახალი ფორმა ზოგიერთ სამხედრო ჯარისკაცის.

გაზ. „ნავსტაში“ იყრებან, რომ მთავრობის გადაწყვეტილი აქვს შავი ჭრის სამხედრო ფლტის გამწვანება; ანაჟგანანი ხომალდი უნდა მოუპატრონოს, რამდენიმე კლავირი.

„პეტრობუდის უწყებებში“ დაბეჭდილია ტელეგრაფი, რომ საკვლეპსია კონგრესმა ენისკომისიის ანსენი სერბიის პატრინაჟად ამოაწიანა.

დროებისა ფელტონი, 27 ნოემბ.

ელ გ უ ჯ ა *) (მოთხრობა)

როგორც იყო ვათედა ის არეულობა, რომელიც მოახდინა სვიმონის სიკვდილმა იმის სახლში. სვიმონის ცოლს გვერდით ჰყვანდა მარტოკა მზაღვე, რომელიც თანაურგრობდა იმის მწუხარებას და არა შორდებოდა.

მღვთა და მათი დადიონდენ დალონებულნი, რადგანაც ძალიან კარვალ ხედავდნენ—რა ძვირფასი დასაკლისი დააკლდათ.

ხევი და მთიულეთში მოსმობდა ათას ნაირი უსამართლობა, ახალი ნაჩაღნიკის დანიშნის შემდეგ, რომელიც ამ ხანში გამოძიებას ახდენდა მთიულეთ არეულობაზე. საქმემ იქამდინ იარა, რომ მღვთაასაც ხედა რიგი და ბ-ნი ნაჩაღნიკი, რომელიც

*) ის. „დროება“ № 247.

Table with 2 columns: Item Name and Price. Includes items like 'კაბინეტის ბირჟა', 'ბანკის ბილიეტები', 'პირველი ვაშაქცემისა', etc.

სოფლის სამღვდლოთი შაბათის დღეულება.

როგორც ყოველი მდინარე სათავეში, ანუ დასაწყისში წმინდა არის და ბოლოს სხვა-და-სხვა წყლების შერევით, სხვა-და-სხვა ალაგზედ გადასვლით იცვლება, იმდერება და თანადელი გემოც ეკარგება, ვერეფე ყოველი განკარგულება მთავრობისა ბოლოს და ბოლოს ხშირად სხვა-და-სხვა უწყებისა და პირებისაგან იცვლება და ძალიან ეკარგება.

მაგალითებო: წელს გამოვიდა ბრძანება, რომ სოფლის სამღვდლოთ

ისეც გულ ამღვრეული იყო იმაზედ ცდილობდა უეჭველად გადაეხადა; ამისათვის იმან გამოგზავნა კაცები მღვთუჯას დასაქვრად.

ძარგა ღამეს გაველო, როდესაც ერთს პატარა ოთახში, კერაში ცეცხლი ბეჭუტავდა და საკიდელზედ შემოკიდებული ქვაბი წყნარად ჩუხჩუხებდა. ორი კაცი, ვაჟაკურის პირის სახეებით, დალონებულნი ისხდნენ კერასთან და ჩიბუხსა სწევდნენ.

— ხელო, თოფის ხმა უნდა გავტეხოთ *) დაიწყო ერთმა.

— ღროა შენი კენესამე, მღვთუჯა! თორემ სულ დალონდნენ მონადირეები. შპასუხა მეორემ.

— ჰაი, ჰაი, რა დალოდნენ! — ავერ როგორი ზამთარია... თოვლმა ნადირები სულ ბარად ჩამორეკა.

*) სევი, მკვდრის დასაფლავების შემდეგ, სოფელში თოფს ვერცხის ისურვის, სანამ ჭირისუფლების შემანდობნად და მასსესხებულად ნიშანს არ დააყენებენ. ამას ეძახიან „თოფის ხმის გატეხას“.

თავიანთი დებულება—კოდის პური, სასოფლო მალაზიდან უნდა მიიღონ ხოლმეო. ამ განკარგულებაზედ მოუვიდათ მოწერილობა მაზრის უფროსებს; ამათ გარდაცეს აღსასრულებლად თავიანთ ჩინოვნიკებს და ჩინოვნიკებმა სოფლის მამასახლისებს.

რასაკვირველია, ეს განკარგულება კეთილია, თუ რომ სრულდებოდეს ისე, როგორც მთავრობას აქვს სახეში; მაგრამ, რადგანაც ამ საქმის შესახებ, არავითარი წესდება არა არისრა, ამისათვის მამასახლისებს და ამბარდნებს როგორც უნდათ ისრე მიზნავთ საქმე. მართალია, თუმცა იწყეს მალაზიაში პურის შეკრება, მაგრამ ერთ მღვდელსაც არ მიუღია სრული კმაყოფილება. სიღნაღის მაზრაში, მაგალითად, როგორც ყოველს წლიურს საეკლესიო უწყებაში ვსწერთ ხოლმე, არის დაწესებული კომისიები ერთი კოდი პური და სამი აბაზი ფული მაგრამ რადგანაც ყოველს კაცს თავისი ჰკუთავს, ამისათვის ყოველს სოფელში სხვა-და-სხვა ნაირად იქცევიან: ზოგი ამბობს, რომ ფულზედ არა გვაქვს მოწერილი და არ მოქცევთო, ზოგან კი იძლევიან; ამ ნაირად ზოგ-ზოგ მღვდელთ აკლდებათ ჯამაგირი; ზოგი ამბობს, რომ კომელოარის აღწერით აგკრიფოთო! ეს ძრიელ კარგი იქნებოდა, თუ რომ შეესრულებინათ იმდენი, რამდენიც კომელოარის აღწერაში არის ნაჩვენები კომლი; მაგრამ, რადგანაც ზოგი კაცი სხვაგან არის წასული

ეს მეგობრები ამ ლაპარაკში იყვნენ, როდესაც მზაღვემ შემოალო კარები და შემოვიდა.

— მოხვედრე? ჰკითხა მღვთუჯამ.

— მოვედ. ძლივ დავაძინე სვიმონის დედა-კაცი. ბედ-შავი! ეს ღამეები სულ ძილი არ მიჰკირებია იმის თვალზედ.

— არ მიეკარებოდა, შენი კენესა მე, არა?... ხემწიფის სწორი კაცი იყო იმისი ქმარი.

— მოიტალა ვოხამი, ხვალ აღრიან უნდა ავდგეთ, ცხოვა სოფელში წასვლა მინდა საკლაგებისათვის, თორემ რაც აქა გვეყავს, გაჯანდაგებულნი არიან და არ დაიკვლის.

— ავრე! შპასუხა მზაღვემ და მიუბრუნდა თაროს, საიდგანაც დაიწყო ჩამოლაგება წმინდად მორეცხილის და გასუფთავებულის ბაქებისა. მართაშად მოუბრუნდა მღვთუჯას და უთხრა:

— მართლა, ქალბატონი შემოგეხევი, ამაღმევე წავიდეს საკლაგებისათვისაო, თორემ ხვალ არ დაუგვიანდესო და შევრცხებითო.

ლი, ამისათვის იმათ აღარ ათელიან, თუმცა კი თავიანთ სასოფლო გარდასახადს ყოველ წლივ ახდენენ; ზოგი კარგი ოჯახი შეილი შემდგომ კომელოარის აღწერისა გაიყარნენ რამდენსამე კომლად, თუმცა ჩვენ სამღვდლოანი ყოველ წლივ ვადგენთ „აღსარების მოქმელთ სიას“ და ვნიშნავთ თვითთავებს კომლს კომლად, მაგრამ მამასახლისები ამბობენ: რადგანაც კომელოარიაში ერთად სწერიანო, ერთი კოდი უნდა მოქცენო, ზოგი გაყოფილნი ძმები, ბიძაშვილები, სიძე-ცოლიძმანი შემდგომ კომელოარისა ერთად არიან შესულნი; თუმცა მათის სიტყვით, იმათგან უნდა მივიღოთ ისე, როგორც ცალკე კომლისგან, მაგრამ გვეუბნებიან: ეგენი ერთად სცხოვრობენ და ერთი კოდი უნდა მოქცენო; ზოგი კომლი ისეთი ღარიბია, რომ ნაცარცვი ენატრება და ამათ აბა რას გამოართმევენ, და გვეუბნებიან: ესენი რადგანაც ღარიბები არიანო, ვერა გამოვართვით-რაო; ზოგი კომლი ისეთი მდიდარია, რომ სამი ათასი თუმინის შეძლება ექნება, იმდენი მოსავალი მოუა, რომ შენახვისათვის ალაგსაც ვერა შოულობს, მაგრამ ერთის კოდის მეტს არ ართმევენ და ზოგი, სიმდიდრისა გამო, რადგანაც პატრივის ცემა აქვთ მამასახლისებთან, სულაც არას ართმევენ და მღვდლებს ვერ უახოვნიან.

შოველს სოფელში არიან მამასახლისები, სულიები და მათი კან-

— რაი ბედენაა?... მოწამათ უკან წავალო! შპასუხა მღვთუჯამ.

მათიამ, რომელიც ჩუმიდ იყო ამ დროს და ლაპარაკში არ ერეოდა, ერთბაშად წამოიძახა:

— შენ აქ იყავ, მღვთუჯა, მე წავალო...

— ბედ-შავი ჩემო თავო! რას ამბობ? სტუმარი კაცი საქმეზედ უნდა გაავხანო!... რას მეუბნები?

— არა მიშავს-რა, შენი კენესა მე არა. მე რაღა სტუმარი ვარ?

— არა მათიისი, არა. შენ არც კი იცი ვისთან მიხვიდე.

ამ დროს მზაღვემ მოიტანა მოიტანა ჩირად, გაანთო ცეცხლზედ, კედელში გაამაგრა და „სიფროს“ დალაგება დაუწყო. მათიას პირისახეზედ რაღაცა ფერმკრთალობა ეტყობოდა და ტუჩები როგორღაც უცნაურად უთრთოდა. ის ისე გასწორდა თავის სკამზედ, რომ ჩირაღის შუქი პირზედ აღარ მისდგომოდა, მაგრამ მღვთუჯამ შეამჩნია ფერის შეცვლა და მოწაწაწაღობითა ჰკითხა:

ლიდატები; ესენი ამბობენ, ჩვენ თანამდებობაში ვართ, არ უნდა გავილოთ; ამბარდები ხომ სრულებით არას იღებენ, რადგანაც ვშრომობთ.

ამ სახით სამღვდლოთ ეძლევათ არა თუ ისეთი ნაკლულევაება, როგორც ჰქონიათ წინედ, არამედ უფრო მომეტებული—მეოთხედი წილი, ას კომლი უთუოდ ოც-და-ხუთი კომლი იქნება დარჩენილი, მასახლისების და ამბარდების წყალობით. რომ ვეტყვი — რატომ არ შეასრულებთ, მოგვიგებენ: ჯერ არა გვცალიანო. ღვება ზამთარი და სამღვდლოებას არ მიუღია კმაყოფილება.

მსრეთის უწესოებისათვის არ ვიცი ვინ გავამტყუნო და ვინ გავამართლო; მე მგონია, რომ ყველას აქვს გასამართლებელი საბუთი, რადგან მოწერილობა: „სამღვდლოთ შტატის დებულება მალაზიიდან უნდა მიიღონო“. აქ, რასაკვირველია, იგულისხმება ის, რაც დაწესებულია: პური და ფული, მაგრამ, რადგანაც სახელდობრივ არ იწერებიან „ფულიო“, ამისათვის ზოგნი უარს ამბობენ, ჯამაგირის მომატება კი გამიგონია და დაკლება კი არაო.

რომ სამღვდლოებას ნაკლულევაება არ ეძლეოდეს და ყოველთვის სრულებით იღებდეს თავის ჯამაგირს, ძრიელ კარგი იქნება, რომ ყოველი სამღვდლოთ შემოსავალი ფულზედ გადავიდეს და ჯამაგირად დაენიშნათ, რომ არაფრითა თხოვნა არ უნდოდეს მღვდელს თავის სამრევლოში და მით მოისპოს მღვდელსა და მრევლს შუა უსამარობა. ხომ სამღვდლონი იღებენ და იღებენ ძალით თუ ნებით: შტატის დებულებას, ჯვარის

საწერს, სამარხს, სანათლობის და სხ. და სხე.—რა ენადღებდათ, რომ ეს ყოველი იყოს ფულზედ გარდაწყვეტილი და სხვა თანამდებობის პირებსავე ხაზინიდან მიიღებდნენ ხოლმე. თუ კი შეიტყეს სიღრმე ოკენისა, სიგრცე დედა-მიწისა, აღრიცხეს ცაში პლანეტნი და შეიტყეს მათი სიგრცე და მათი სიშორე დედა-მიწიდან, იმას ვერ შეიტყობენ რა შემოსავალი აქვთ სამღვდლოთ წლითი-წლობამდის, რომ ფულზედ გადაიტანონ? მაგრამ ვინ არის პატრონი, ვინ რას დასდევს? სამღვდლოთზედ საკეთილდღეოდ სჯა და ლაპარაკი თითქმის ყველას ეგვაგრებათ...

თუ რომ ფულზედ გარდატანა შეუძლებლად ეჩვენებად ვისმე, მაშინ აუცილებლად ესრეთი წესი მიიღებენ და დაიდგინოს: მაისის დამდგვისთვის ყველა ეკლესიის კრებულთ დასწერონ თავიანთ სამრევლოთ სია და წარუდგინონ ბლალოჩინს, ბლალოჩინმა წარუდგინოს მახრის უფროსს, მახრის უფროსმა მიწეროს მამასახლისებს, რომ ამა და ამ სულიდამ ამდენი და ამდენი კოდი პური და ამდენი და ამდენი ფული უნდა მოიკრიფოს ენკენისთვის პირველისათვისა. ამ დროს გასაღწი ალარაის ექნება; თითონ მცხოვრებლები გააწერენ შეძლების და გვარად პურსაც და ფულსაც; მდიდარს მომეტებულს გამოართმევენ, ღარიბს ცოტას. ანუ ზოგს სულაც არაფერს. რადგანაც წლიურად ამბარდები სრულებით უარს არ უგდებდნენ—თუ ვის როგორი პური მოქონდათ მალაზიაში, ამისათვის შეგომისათვის პურის ამკრეფმა ანუ მალაზიაში მიმდებმა უნდა იქონიონ სახეში, რომ იღებდეს პურს წმინდას და არა ნაბოლოვარს ანუ მიწა—ნა-

გვიანს, სექტემბრის თვეში სამღვდლონი მიიღებდნენ ამბარდისაგან პურსა და ფულსა, მღვდელს ჩამოართვან დაკმაყოფილების კვიტანცია და წარუდგინონ მახრის უფროსს; ამან წარადგინოს ეგზარხოსთან იმის დასამტკიცებლად, რომ სამღვდლოთ მიიღეს სრული კმაყოფილებაო. თუ რომ კვიტანციის შეტანა ოკტომბრის 1-ის დარჩა, მაშინ ნაჩაღნიკმა მოსთხოვოს მიზეზი დაგვიანებისა.

ასე რომ იყოს, აუცილებლად კარგად წავა სამღვდლოთ საქმე; წინააღმდეგ შემთხვევაში არ მოისპობა უსამართლობა მღვდელთ და მრევლთ შუა.

ახალი ამბები.

ამ თვის დამდგვამოსკოვის პოლიტენიკურ მუზეუმში ყოფილა სხდომა აკლიმატაციისა და აბრაშუმის წარმოების საზოგადოებისა და ამ კრებაზედ ბ. ნ. ბაგროვს, სხვათა შორის, ულაპარაკია ძავეკასიაში აბრაშუმის წარმოების შესახებ. ბ. შაგროვის მოხსენებით, ძავეკასიაში ერთიორად უფრო გავრცელებულია აბრაშუმის მოყვანა, ვიდრემ საამხრეთ რუსეთში; მაგრამ უბედურება ეს არისო, რომ იქაურ ხალხმა ხერიანად მოვლა არ იციან აბრაშუმის ჭიისა და არც თვითონ აბრაშუმის გამოყვანაო. ამის გამო, ბ. შაგროვის აზრით, ძავეკასიაში აბრაშუმის წარმოების გავრცელებისა და გაუმჯობესობისათვის აუცილებლად საჭიროა შემდეგი: 1) დაერაგოს ხალხს საუკეთესო, კარგი ჯინშის კვერცხი აბრაშუმისა და 2) ძავეკასიის ხალხს უნდა ვასწავლოთ—თუ როგორ უნ-

და მოვლა აბრაშუმის ჭიისა და თვითონ აბრაშუმის წარმოება. * * * მომავლის წლიდამ ჩვენს ქალაქში არსდება ახალი „დამზოგველთა საზოგადოება“, სახელად „მკონომიური დეპო იაგორ კასუმოვის და ამხ. სავაჭრო სახლისა“. ამ საზოგადოების, როგორც ყველა სხვა ამ გვარ საზოგადოებათა მიზანი ის არის, რომ გააიფუროს ხორაგეული და ამასთანავე კარგი ხორაგეულიც გაჰყიდოს თავის წევრებისათვის.

ამ სიძვირეში ამისთანა საზოგადოების დაარსება, რასაკვირველია, სანატრელია, თუ კი იმან რიგიანად და კეთილ-სინდისიანად ასრულა თავის დანიშნულება და მართლა მართლ თავის კერძო სარგებლობას არ გამუდმა.

* * * ლეჩხუმიდამ შემოგვიჩივან, რომ მთელი ეს მახრა უეჭვიმოდ არის და თუ ვინმე ავად გახდა, მუთათისიდან უნდა დაიბაროს ექიმი, სხვა გზა არა აქვსო. მართალია, ჩვენი მხარე თავის კარგის ჰაერით და სალი ბუნებით განთქმული არის, მაგრამ რაც უნდა იყოს, ავადმყოფები აქაც არიან და უპატრონოდ, მოუვლელად რჩებიანო. და ამისთანა მდგომარეობაში რომ უმეცარი ხალხი მკითხავს მიადგეს, რად გაგიკვირდებათო.

* * * ბაზ. „შრომის“ უკანასკნელს მე-13 ნომერში ვკითხულობთ:

„ის ორი კვირაა, რაც ძავეკასიაში სწავლისა და განათლების საქმის მზარუნველი, ბ. იანოვსკი, თფილისიდან ჩამოვიდა და მუთათისის გუბერნიის ზოგიერთ სასწავლებელს ათვალისკვებს. პირველად ბათუმში

— მათიაუ, რაი მოგსვლია?
— არც-რა, შენი კენესა მე, არც-რა! შპასუხა იმან და ხმაში კანკალი დაეტყო.

— ავად თუ არა ხარ? მმან ხმაც გიკანკალებს რასმე?
— სივა, მაყრყოლებს... მოკლედ უპასუხა იმან.

— მოიტა-ლა, ქალო, ტყავი! მიაძახა მზადვეს მღვდელს და მემრე მათიას მიუბრუნდა:—წამოისხი, ავად არ გახდე.

— არა მინდა-რა, შენი კენესამე არა. მაგრამ ტყავი ბაინც წამოისხა, მოიკუტკა კიდეც, მაგრამ ამ სათფუნებელმა არც ფერი მოჰგვარა იმას და არც ის თრთოლა დაუყენა, რომელიც აღძრულიყო იმის სხეულში.

— აბა ვგრე უნდა წასულიყავ საქალაქებისთვი? შსაყვედურა მღვდელს.
— მოხშამი მზად არის. სთქვა მზალვემ და ჩაუდგა შუაში სამ-ფეხი „სიფრო“.

— მოიტა, არაყი გვექნება, გაათბე ცოტა.
დაიწყეს პურის ჭამა, მოასწრო გამთბარმა არაყმაც. საკვირველი ეს იყო, რომ მათია, რომელიც ძალიან

იშვითად სეადა არაყს და ძალიან ცოტას, ეხლა მეექვსეს თუ მეშვიდე ყანწსა სკლიდა და დათრობა არ ეტყობოდა.

მღვდელს უკვირდა მათიას მოქმედება, მაგრამ, რადგანაც იმისი დალონების მიზეზს სვიმონის სიკვდილში ხედავდა და გამხიარულება უნდოდა, ამისთვის არას ეუბნებოდა.

— აბა, დაიწყო მღვდელს, შენ ვგრე შეექვც ემანდ ცეცხლა-პირას და მე კი წავალ. შენა დამტერეულია, შეყარე რამდენიც გინდოდეს.
მემრე მიუბრუნდა მზალვეს და წყნარად უთხრა:—თბილად დაუგე საბანგობანი, ავად როგორმე არის და არ გაცივდეს.

მღვდელს გამოეთხოვა მათიას, თოფი გადიგლო მხარზედ, აილო ჯოხი და ყაბალახი და გავიდა. მზალვემ ჩირალით ხელში მიაცილა კარებამდინ, სადაც მღვდელსა შესდგა, გამობრუნდა მზალვესკენ, გაიღიმა და გადაეხეცა... მზალვე თავ-დახრილი მთლად გაწითლდა სიამოვნებისაგან.

მღვდელსა წავიდა, ქალმა ურდული გაუგლა კარებს, შემოვიდა და ცეცხლის პირს დაჯდა.

მათიამ წყნარად გახედა იმას და შეამჩნია სიწითლე და გაიფიქრა. „ბედნიერია“.

ისინი დიდ ხანს ისხდნენ ისე ჩუმად. მათია ჩაცვივებით ვაჰყურებდა იმას, თეძოს თვალებით შექმას უბირობდა. თავ-დახრილი და თვალმდამებელი მზალვე იჯდა და აშკარადა ჰგრძნობდა, რომ უყურებდნენ, ეს ყურება ეჩოთირებოდა, უშლიდა იმას, მაგრამ თავის ალება ველარ მოენერხებინა; უნდოდა ლაპარაკის დაწყება, მაგრამ ხმა ვერ ამოვლო...

რასა ჰფიქრობდა იმ დროს მათია? რა აზრები ტრიალებდა იმის თავში? —ძალიან ძნელად გამოიცინობდა; მხოლოდ ხანდისხან შუბლის შექმუნებაზედ და თვალების გაბრწყინებაზედ შეამჩნევდით, რომ იმის ფიქრები საამო ფიქრები არ იყო და საკმაოდ სტანჯავდა იმას. ხან-გამოშვებით ის აღებდა არყით ყანწს და ოხვრით შესვამდა. ჩირალი ჩამოვარდა კედლიდან და განარებული მზალვე, რომ განძრევის მიზეზი მიეცა, წამოვარდა, მივარდა ასალებად, მაგრამ მათიამ დაასწრო, აილო ჩირალი და ცეცხლში ჩააგდო...

მზალვე შესდგა, შეხედა და შეეშინდა იმისი, მაგრამ ხმა მიიღო ვერ ამოვიღო. ისევ წყნარა გამობრუნდა და დაჯდა თავის ალაგას.

— მალაუ, არ გვებრალები? წყნარის ხმით წარმოსთქვა მათიამ და ცრემლები მოვრია თვალებში.

— რას ანობო?... რა მოგივიდა? ჰკითხა მზალვემ.

— იმას, რომ დავილიე!.. სანთელივით ჩამოვდნი!.. მოსვენება ველარ მიზოვიან...

— ავად თუ არა ხარ!
— ავად ვარ და შავადა, საკეთილო რაილა მაყრია.

— რაისთვი, რაი გტკივა?

— ისა, რომ შენ მიყვარხარ!.. მართბამად გაშმაგებით წამოიძახა მათიამ.

მზალვეს ჩერწყვი გაუშრა პირში, ხმა გაუწყდა და პასუხი ველარ მოენერხებინა.
— რას მიყურებ გაშტერებით?... შტულვარ, გეჯავრები განა?... ახია ჩემზედ, მე თითონაც მძულს ჩემი თავი, მე თითონაც მეჯავრება!.. მასხარაი ნიადგ სამასხაროა... აბა რაი საყვარელი ვიქნები, და-ძმობის გაუ-

ყოფილა, შემდეგ უნახავს ოსტრე-
ტის და შოთის სასწავლებლები, ხო-
ნის სემინარია და პირველ დაწყებითი
სასწავლებელი და ბოლოს დაათვა-
ლიერა შუთისის სასწავლებლები. ამ-
ბობენ, ზოგიერთს პედაგოგებს სიცხე
დაადგათო. მრთს ადგილს უკითხავს
მასწავლებლისთვის, ამ შაგირდებმა
გაკვეთილი რად არ იცინაო. მასწავ-
ლებელს უთქვამს, ზარმაცები არიან,
არაფერს აკეთებენო. ეს მასწავლე-
ბელზედ არისო დამოკიდებული,—
შეუნიშნავს მზრუნველს. მრთს სას-
წავლებელში ვადაშალა ჟურნალი და
ნახა, რომ ერთს მასწავლებელს ოცის
თუ ოც-და-ხუთის შაგირდისათვის თი-
თო-თითო ბალები დაენიშნა. ბატ.
მზრუნველს უთქვამს, ჯერ თქვენთვის
დაგენიშნათ ეს ცუდი ბალები და
შემდეგ შაგირდებისათვისო.

„პარგი და კეთილი, მართლაც
ეჭირება დათვლიერება ჩვენებურს
სასწავლებლებს და უფრო ხშირადაც,
მაგრამ მართლაც ამ გვარის შენიშვნე-
ბით არა გარიგდება-რა. შეიძლება
მასწავლებელმა ერთი ცუდი ბალიც
აღარ დასწეროს, ან სულ ხუთები
დაუნიშნოს ყველას და სწავლა კი
ხეირიანად ვერ მიდიოდეს.“

* *

ამავე გაზეთშივე შემდეგს ამბავს
სწერენ ოსტრეტის მზრის უფრო-
სის თანაშემწის თ. ანტონ ნაკაშიძის
სიკვდილზედ.

„ბუშინ, 19 ნოემბერ, ნაშუა-
დღევს, ხუთ საათზედ, შიგ ოსტრე-
ტში მზრის ნაჩაღნიკის უფროს
თანაშემწეს, თავადს ანტონ ნაკაში-
ძეს, ავაჯკები დაეცნენ და მისის სახ-
ლის წინ ესროლეს თოფი და მოკ-
ლეს. ჩვენში ამგვარი კაცის კვლა,
ცარცვა, სახლების წვა და ურიცხვი

ტანელი, ამხანაგის მოლაღატე?.. სა-
სიკვდილო ვარ, მაგრამ ჩემის ხელით
თავი საიდ მოვიკლა!..

— მათიუ, რას ამბობ? მღვთუჯას-
თან შენ ძმად ნათეცი ხარ ფიცნაქა-
ში... ჩემთან და-ძმობა გაქვს ნათქვა-
ში.

— და-ძმობა!.. ლომისამ დასწყევ-
ლოს ნათესაობის მომგონი!..

— ლმერთს ნუ აწყენ, მათიუ!
სადა ლმერთი?.. თუ ლმერთია,
რად შემაყვრა შენი თავი?.. რად არ
მომამორებს ამ სიყვარულს, რომელ-
მაც კაცი კაცობით ვადამადლო.

— შენი პირობა, შენი სიტყვა?

— ბუი მეჭირა ჩემი პირობა იქამ-
დინ, სადამდინაც შევიძალ?.. აღარ
შემიძლიან ამის მეტი... შენ ამები
მაცდურად და გულით აღარ მშორ-
დებით...
— რა გიყო? რაი ექნა? მე მღვთუ-
ჯას ვერ უღალატებ; იმას ქულს ვერ
მოვხდი.

— მერ უღალატებ? წარმოსტკვა
იმან მწარედ და ჩაიციანა.—მაშ იმას
ხომ უღალატებ, ვისაც ძმას ეძახი...
ზაიგი, ჩაისინი... მკდები ქალაუ! მი-
ლევი!

უბედურება თუმცა ხშირად არის,
მაგრამ უკანასკნელმა საქმემ მთელი
ზურია გააკვირვა და შეაძრწუნა.

„ღიდი იმედი გეკონდა, რომ ბა-
თუმის შემოერთების შემდეგ ზურია-
ში მშვიდობიანობა დამყარდებოდა,
მაგრამ ჩენი საქმე სულ უკუღმარ-
თად მიდის. ზურია ახლა იმ მდგომარე-
ობაში აღარ არის, როგორც წინა
დროებში იყო სახელ-განთქმული.
შოველი კაცი შეწუხებულია ამ გვა-
რის ცუდის საქმეების გამრავლების
გამო, ყველანი, თითქმის, სახლ-კა-
რობაზედ და ყოველ გვარს მეცადი-
ნობაზედ ხელ-აღებულია, ამ ავაჯ-
კების შიშით. მრთი მხოლოდ იმედი
მმართველობაზედ გვაქვს...“

სამართალი

თ. შარვაშიძის საქმე

პეტერბურდის სასამართლო ოქვის
სასამართლოში.

(დასასრული)

ბრალმდებელ სიტყვაში პროკუ-
რორმა აშხარუმოვმა, სხვათა შორის
შემდეგ გარემოებათ მიიქცია ყურად-
ღება. იარალი მხედართ მშვიდობიან-
ობის დროს მხოლოდ ფორმისათვის
ჰკიდიათ, და არა აქვთ უფლება, რომ
იმით პასუხი აგონ შეურაცხყოფისა-
თვის. თუ თ. შარვაშიძე იმდენად
აფასებდა თავის მუნდირს, ყურადღე-
ბაც არ უნდა მიექცია მთვრალი კა-
ცისაგან შეურაცხყოფაზედაო; და თუ
მას მიინცა-და-მიინც სურდა იარალით
გარდაეწყვიტა შეურაცხყოფა და ამას-
თანავე სტრუნიკოვს სთვლიდა თავის
ტოლად, მაშინ სხვა საშუალება ჰქონ-
დაო თ. შარვაშიძეს: მას უნდა გამო-

მა სიტყვები ესეთის კენესით წარ-
მოსტკვა, რომ მზადვეს შიშის ქრუან-
ტელმა დაურბინა სხეულში!

— ათასჯერ მომივიდა თავში, რომ
მღვთუჯა მომეკლა, მაგრამ შენი წყე-
ინება მეშინოდა, თორემ ღმერთს,
ძმობას, ფაცს ყველას იქით ვადაე-
დებდი.

მზადვე ჩუმად იდგა და კანკაღე-
ბდა. იმან აღარ იცოდა რა ეთქვა, ან
კი რა უნდა ეთქვა მართლაც ქალს იმ
კაცისთვის, რომელიც სიგიჟემდის
მიყვანა სიყვარულს? რა უნდა ეთქვა
იმ კაცისთვის, რომელსაც მთელი
წლობათ სიყვარული გულში ეტარე-
ბინა, ცდილიყო ყოველის გზით ამო-
ეფხრა ის თავის გულიდგან, მაგრამ
თითონ ეს გრძნობა გამხდარიყო
იმის, მბრძანებლად.

— არას მეტყევი... ბედშაო ჩემო-
თაო! მრთი სიტყვა წამლად მაინც
როგორ არ მოგვბოვბა იმ კაცისთვის,
ვისაც შენ ძმას უძახი?... ცუდი
მაინც აღდე და დამკარ თავში.

— მათიისი, დაჩუმდი... შეფალს
არ მოეტყუებდის, რომ მიყვარხარ...
— მიყვარვარ? ალტაცებით წამოი-
ძახა მათიამ, მოხვია მკალაეები და

ეხმო ის დუელში. მაგრამ, თუ შარ-
ვაშიძე თავის თავს მალლად სთვლიდა
სტრუნიკოვთან და თაკლობდა მას-
თან დუელში გასვლასა, შეეძლო
სრულიადაც არ მიექცია მისთვის ყუ-
რადღებო და ებრძანა მოსამსახურე-
თათვის გაეყვანათ ი..

შემდეგ პროკურორი გარდავიდა
მოსიაგინის მოკვლაზედ, რომლის მი-
ზეში ნამდვილად ის კრილობა იყოო,
რომელიც შარვაშიძისაგან მიიღო და
ამით გააორკვეათ. შარვაშიძის და-
ნაშაული.

სტრუნიკოვის ექილმა, მირონოვ-
მა, სთქვა სხვათა შორის, რომ ყო-
ველ პირს აქვს უფლება მოსძებნოს
ისეთი თავის შეძლების შესაფერი საქ-
მე, რომლითაც შეეძლოს მას თავის
დარჩენა. მაგრამ თუ ადამიანს ეს შეძ-
ლება რამოდენიმედ შემცირებული აქვს
თუ ბუნებას არ მიუნიჭებია მისთვის
ბევრის შეძლება, მას მხოლოდ უნდა
მოეთხოვოს ის, რაც მის ძალს შეე-
ფერება. სტრუნიკოვს უფლება აქვს
მოითხოვოს ის, რაც აღრე, სიმრთე-
ლეში, ეძლეოდა მას ჯილდოდ სამ-
სახურისათვის, ესე იგი 600 მან. სტრუ-
ნიკოვი ველარ ხმარობს თავისუფლად
მარცხენა ხელს, რადგან ამ ხელზედ
ცერი აღარა აქვს, კოკლობს მარცხე-
ნა ფეხზედ და უჩივის თავის ტკივილს.
ამის გამო სტრუნიკოვი ამ ქამად
600 მან. მაგიერად მხოლოდ 300 მან.
იღებო, და თუ სასამართლოს ერ-
თობ დიდად მიაჩნია ეს ჯილდო, რო-
მელიც სამართლიანად ერგებოა სტრუ-
ნიკოვს, სთქვა ექილმა ბოლოს, მე
ესთხოვ სასამართლოს თვით გაარ-

დაუწყო კოცნა.—მაშ გიყვარვარ?
ბიყვარვარ?...
— მოიცა, დამაცადე... შეშინებით
ეუბნებოდა მზადვე, მაგრამ მათია
იმას ყურს არ უდებდა. იმისთვის
საკმაო იყო იმ სანატრელი სიტყვის
გაგონება იმ ტუჩებიდგან, რომლისა-
თვისაც „კაცმა კაცობა დაკარგა“,
როგორც თითონ იძახდა.

— დამაცადე... დღეუბილს, რაილა
მეშველები!..

— მრთხელ, ერ თხელ კიდევ მითხარ
ეგ სიტყვა, ერთხელ კიდევ გამა-
გონე...
— ბამიშვი... მითხრა... ბეუბნები,
მიყვარხარ ისე, როგორც ძმა...
— ძმა?!.. ამ სიტყვაზედ მათიამ
მკაცრად ხელი ჰკრა და მოშორდა
მზადვეს.

— მაშ ეხლაც მოგტყუებდი... მს-
ლაც მიღალატა იმედმა?...
— ჩემი ძმა ხარ მათიავ, რას ჩადი!
სხვას რომ ძალა მოეტანა, შენ უნდა
დამხმარებოდი და შენ თითონ რას
შერებდი?.. სირცხვილი არაა...
— პარგი... ბაჩუმდი!.. აიღე ცუ-
ლი და დამკარი. თაგში!

— თუ გაგიჟდი?

ჩიოს, თუ რა განსხვავებანი უნდა
დელსა და აღრედედ სტრუნიკოვის
შრომის დაჯილდოების შუა.

თ. შარვაშიძის ექილმა თ. შრუ-
სოვმა, სხვათა შორის, სთქვა, რომ
ამ გვარ საქმეში, სადაც წესიერების
მოთხოვნა იდგება ევახება პატიოსნე-
ბაზედ შეხედულებას, საჭიროა მიექ-
ცეს ყურადღება იმ წრის გაფლენას
დამნაშავეზედ, რომელშიაც ის ტრი-
ლობს, დამნაშავის აზრებს, აღზრდას
და ხალხოსურ შთამომავლობასაც,
როგორც ამ შემთხვევაში, როდესაც
ჩვენ ისეთ კაცთანა გვაქვს საქმე, რო-
მელსაც ვერ წავართმევთ მის თან
შობილ ხასიათსაო.

შემდეგ თ. შრუსოვმა ილაპარაკა
იმზედ, თუ რამ გამოიწვია თ. შარ-
ვაშიძე, ჩადინა ეს დანაშაულობა და
ამის შემდეგ სთქვა, რომ ის წრე,
რომელსაც დამნაშავე ეკუთვნის, ისე-
თი წრეა, რომელიც ძრიელ ხშირად
არღვევს წესს, თუ მას შეურაცხყოფა
მიყვანა. თუმცა მხედრობითი პატიოს-
ნება უნდა იდგეს უმაღლეს ყოველ
გვარის შეურაცხყოფისა, მაგრამ ცხოვ-
რება და პრაქტიკა სულ წინააღმდეგს
გვიჩვენებს ჩვენ. როგორც კაცი, თ.
შარვაშიძე ყველასაგან საყვარელია
თავის გულ-კეთილობისა და პატი-
ოსნებისათვის. შთამომავლობით ის
აფხაზია—იმ მიწის შეილი, სადაც
იარალი სწყვეტს ყოველ გვარ შეტა-
კებას და რომელთ ბუნება არ შეედ-
რება სამხრეთის ხალხის უსიცოცხლო,
დაღუნებულს ბუნებასა.

შკანასკნელად თ. შარვაშიძემ სთქვა,
რომ მას არ ახსოვს, მართლა სჩებდა
თუ არა ის იატაკზედ დაგდებულს

— მაშ მღვთუჯას მოვეკლამი

— რას ამბობ? გაშტერებით წარ-
მოსტკვა მზადვემ.

— შენი მზე დამიფიცნია... რაიცა
გინდა, ის ირჩივე... შინდ მომკალ,
არა და ამაღამვე მღვთუჯას მზეს და-
ვაბნელებ...
— მათია, მათია! ტირილით დაეცა
მუხლებზედ მზადვე, რომელსაც
გონება დაუბნია მათიას სიტყვებმა.

— ამოღამ ან ჩემი დედა უნდა
ატირდეს ან მღვთუჯასი...
— რათა, რა დაუშავებია იმას შენ-
თვის?.. რას ემართლები?... ძმასავით
გიყურებს... მე მომკალ...
პრავინ იცის—რითი გათავდებო-
და ეს ანბავი, თუ კარების ბრახუნი
არ მოსმოდათ.

მათია შეკრთა, წამოვარდა ფეხზედ
და ხანჯალ ამოწვილილი გაეჭანა კა-
რებისკენ.

— ა—ა, ავერ თითონ მწერალს
მოუყვანია ის! დიძახა იმან.

ს. მოხსუბარძიქ.

(დასასრული შემდეგ №-ში)

— ა—ა, ავერ თითონ მწერალს
მოუყვანია ის! დიძახა იმან.

ს. მოხსუბარძიქ.

(დასასრული შემდეგ №-ში)

სტრუქტურის და თუ ეს მართლა იყო, იმას ძალიანა სწყენდა სხე.

ამის შემდეგ სასამართლო მეორე ოთახში გავიდა გარდაწყვეტილების დასადგენად; ეს გარდაწყვეტილება ჩვენმა კითხველებმა ტელეგრაფით იციან უკვე.

ბანსხალბანი

მუთისის სასწავლებლის და- რიგ მოსწავლეთა შორის საზოგადოების გაგზავლილი კომიტეტი პა- ტის ცემით აცნობებსა საზოგადო- ების წევრთა, რომ ამ თვის 10-და 11-ს, შაბათს დღეს, დღის თარ- თობის საათებში, მუთისის საადგილ- მამულში ბანკის ზალაში, დანიშნუ- ლია ამ საზოგადოების ჩვეულებრივი საყოველთაო კრება და სთხოვს, ვინც კი ამ საზოგადოების წევრი არის, აგრეთვე იმათაც, ვისაც სურს ამ სა- ზოგადოებაში ჩაეწიოს, მოხრძან- დნენ დანიშნულ კრებაზე მონაწი- ლეობის მისაღებად. საზოგადო კრებას აქვს შემდეგი საქმეები;

- 1) განიხილოს საზოგადოების ხა- ზინადრისაგან შედგენილი წლიური ანგარიში.
- 2) მოისმინოს მოხსენება საზოგა- დოების მოქმედებაზედ წასრულის წლის განმავლობაში.
- 3) განსაჯოს ყოველივე წინადა- დება, იმ საკანზედ, თუ როგორ შე- იძლება საზოგადოების საქმის უკედ წაძღვლა.
- 4) განიხილოს გამგებლის კომი- ტეტის წინადადება საზოგადოების წეს-დების შეცვლისა და დამატე- ბაზედ.
- და 5) აღიაროს გამგებელი კომი- ტეტის და სარევიზო კომისიის წე- ვრები. (2—2)

ინგლისის მადანიაში

თმის აპო- სტროფი

გაქ-მანი

ამაგრებს თმას და ადრინდელ ფერს აძლევს, ფასი ერთი შუშისა 2 მან., გაგზავნილი 2 მანეთი და 28 კაპ.

აქვე ისეიდება ქინის ზომიდა თმების გასამაგრებლად. ფასი 1 მან. სწორტეპი თავის ტკივილის მოსასპობლად, ტუპ- ლეტის საშინი, დუხები და სხვ (100—66)

მცოდნე ბუღალტერიისა ეძებს ადგილს მარტო საღამოობით, 4 სა- თიღამ. ადრესი: ამაღლების ქუჩა, ზანულოვის სახლი, როტინოვის სადგომი, № 6. (3—2)

ჩაის მცოდნე ჰირმა და მსურ- ველმა უნდა იეიდოს ჩაი, ჰირ- ველი მოკრეფილისა ინგლისის მაღაზიაში 1 მან. 20 კაპ. და 2 მან. და შეადაროს ჩაის 1 60 კაპ. და 3 მან. უკვლავს, ქ. თბილისში და გაიგებთ რა- მდენათ უკეთესი ჩაის ინგლისის მაღაზიაში. ამის გარდა ძალა- ზია აძლევს ჩაის წმინდა წო- ნით უქაღალდოთ და უტუვიოთ. (100—83)

ლონდონის მაღაზია კომერციულს ბანკის ქვეშ დაასრულა ნამდვილი ჩაი- გასასუილათ ჰირველი მოკრეფილისა და საუკეთესო ინგლისური საქონლისა: მა- გალითები: თოფებისა, რეკორდებისა, კლიტებისა, ჭურჭლებისა, კრავატებისა, დანებისა, ვოკსებისა, ჩაინიკებისა, შო- კოლადისა, კაკაოსი, დუხებისა, სანონი- სა, შოკოლისა, ცხვირ-სახრცისა, ქა- ლადისა, კარანდაშებისა, კალმებისა, უნა- გრებისა, სუკრისისა (კემოელი კლეშვი- ვინი ზეთისა) და სხვ. სააკტო მა- გინტოშის მოსასურვეებს გასასუილად კანფეტების და ბატონების და კაპ. მუ- რებისა, აგრეთვე ჩუქებისა და წინდე- ბისა ნოტინგამიდა. ნამდვილი ჭაჭინას გაიარები. (100—46)

თექვსმეტ თქტომბრიდამ ჩემს ხელში

გადმოვიდა ცენტრალური სასტუმრო, რომელიც არის მისაღობის ხიდის ეურში, ვარანტოვის ძეგლის პირ. და პირ, ლინათანსკისა და ნარბანოვის სასტუმროში. სასტუმრო არის ჩინებლად მოართული, აქვს საკმაო რიცხვი ნომ- რებისა ფასად მანეთიდან 5 მანეთამ- დე. ბუჭეტისა და მოსასსურისა ყველანი გამყოფიანი იქმნებიან. სრუ- ლი იმედი მაქვს, რომ თბილისის

თვ. ქალაქის გაგზობისაგან

თფილისის ქალაქის გამგებთა ამით აცხადებს საყოველთაოდ რომ ამ წლის 4 ქრისტეობისთვის, შუადღეზე, გამგებთის თანა-დასწრებით, დანიშნულია ვაჭრობა (ტორკი) შემდეგ სა- მენებელ მუშაობაზედ.

- 1) უნდა გათავდეს მნაცვანის ხიდის მარცხენა ბურჯის მუშაობა.
 - 2) უნდა დაფინოს ფიცრები, სასოგადოდ გათავდეს სის მუშაობა ამავე ხიდისა.
 - და 3) უნდა გაკეთდეს ამ ხიდიდამ ავლანბარზე ასასვლელი გზა (ძიწის მუშაობა და მოკირწევა).
- პროექტები, სმეტა და პირობანი ამ მუშაობისა მსურველს შეუძლიან ნახოს ქალაქის გამგებთის კანცელარიაში მუდამ დღე დღის 11 საათიდან ნაშუადღევის 3 საათამდინ უქმ დღეებს კარდა.
- ვაჭრობა შეიძლება ან თითოეულ ამ შემოსვენებულ საგან- ზე ცალ-ცალკე და ან ყველას, ერთად. (3—2)

პროცენტული საზოგადოება საჭირო- ებისამებრ მომართავს ჩემ სასტუმროს, რომელიც მის და სასამარტოდ ყვე- ლაფერით შემძვირ და უსათუოდ მისს ყურადღებას დაიმსახურებს

სადილი და ვახშამი მსურველთ შეუძლიან მიართვან კარგებისამებრ ყოველ-დღეობით ან თვეობით ძრავლ ხელ-მისაცემ ფასად.

სასტუმროს გამგე (15—11) ლეონ ოლახეიანი.

მოხმობა

მოწმობა ეს მეცემის თფილისის გუბერნიის საქმეო განყოფილებიდან თფილისის მეორე გილდიის ვაჭარს სამსონ მისხილის-მის მღებროვს, რომ პრავანსისი ზეთი, რომელიც მზადდება მის ქარხანაში მედიკურის გამოკვლევის შემდეგ, აღმოჩნდა კარგის ხარისხისა, რასაც ხელის მოწმით და ბეჭდის დას- მით ვამტკიცებთ ენკენისთვის 11-ს 1881 წელს ქ. თფილისი. თფილისის გუბერნიის ქმების თანამდებობის აღმა- სულებელი სტატუსი სოკეტნიკი.

3. ძარპოვიჩი. ამასთანავე ვაცხადებ, რომ მე თითონ ვახუეს ვუკებ ჩემი ქარხნის ზე- თის სიკარგეში იმ პირო, რომელიც მას იეიდიან პირ და პირ ქარხანაში, ანუ სალდათისაზარში № 11, სდაც ისეიდება კერძოდ ჩემი ფიქრის ზეთი.

კოპტონი.

აჭმელთ თქვენ საქონელს ჩემი ქარხნი- სა, რომ ათ დღეში შესახისავად გავი- ხუქვლეთ; საქონელი თუთი ათი მარტი ყოველ გამისას მტკიცედ და მსწრაფ- ლად ვასრულებ. ერკენის ქუჩაზედ, ჩემს საგუთარმაღეში. (5—4)

ინგლისის მაღაზიაში ახლად მი- ლეზულია დიდ ძალი ჩაი პირველი მოკრეფისა 30% უკეთესი, ეიდრე სხვაგან. იქვე იპიღება: ზარუსინა 40 კაპ. დაწყებული; სტაქნები, ბაკლები 10 კაპ—დამ; პადნოსები 5 კ.—დამ, მურაბა და ალობები ნახევარ ფაად და სხვ. (100—37)

ბრიტოროვის წინგნაქმეცხეაქმე (ბა- ლის პირ-და-პირ) უკვედ დაქმეცხე- სიანთან (ოკრუტის სუდის ქვემოთ) ისეიდება წერა-კითხვის საზოგადოების გამოცემა:

წითელი ფარანი, ფასი 15 კ. ხატაქრა — — — 10 კ.

ОТКРЫТА ПОДПИСКА на 1882 годъ „БУДИЛЬНИКЪ“

Въ 1882-мъ году „Будильникъ“ будетъ выходить на прежнихъ основаніяхъ, еже- недѣльно (50 нумеровъ въ годъ), тетрадами отъ полторы до двухъ съ половиною листовъ большаго формата. Въ каждомъ номерѣ чита- тели найдутъ отъ 4 до 6-ти хромолито гра- фированныхъ, отпечатанныхъ на рос- кошной бумагѣ, рисунковъ и отъ 15 до 20-ти столбцовъ текста, что составитъ въ годъ два большіе тома, содержащіе не менѣе 250 хромолитографій и до 1000 столбцовъ текста самаго разнообразнаго содержанія. Програ- ма журнала: 1) юмористическая лѣтопись русской жизни,—2) обзорнныя политическоя и общественной жизни иностранныхъ госу- дарствъ,—3) хроника периодической печати,— 4) театральная лѣтопись,—5) повѣсти, раз- сказы, бытовые, очерки, драматическія сцены и стихотворенія,—6) памфлеты, па- родии, посвященія, анекдоты каламбуры, шутки и проч., и 7) рисунки, каррикатуры политическія и бытовыя, портреты (шаржъ) героевъ дня, иллюстраціи въ разсказахъ, сценахъ и стихотвореніяхъ, виньетки, ре- бусы и т. д.

„Будильнику“ общіяи свое участіе: В. А. Александровъ (Крыловъ), В. Н. Анд- реевъ-Бурлакъ, П. В. Бяковъ, И. А. Вашковъ, А. М. Герсонъ, А. М. Дмитріевъ, А. Ф. Ивановъ (Классикъ), Л. Г. Граве, Н. П. Ки- рѣевъ, М. А. Козыревъ, А. В. Крутловъ, А. Д. Куренинъ, Н. А. Лейкинъ, Д. Д. Ми- наевъ, В. О. Михневичъ, А. П. Молчановъ, И. И. Мясницкій, В. И. Немировичъ-Дан- ченко, П. М. Певѣживъ, Н. П. Орловъ, Л. И. Пальминъ, М. И. Писаревъ, Ф. Н. Плевако, Н. А. Потѣхинъ, А. С. Размадзе, Д. Н. Садовниковъ, М. П. Садовскій, Н. С. Стружкинъ, К. А. Тарновскій Л. И. Тре- фолевъ и мн. друг.; въ художественномъ отдѣлѣ: С. Н. Амосовъ, Н. А. Богдановъ, С. И. Грибковъ, И. И. Клангъ, А. И. Лебедевъ, М. Е. Маковский, М. Е. Маллшевъ, В. И. Пор- фирьевъ, Н. Е. Рачковъ, К. А. Трутовскій (акад.), Н. П. Чеховъ, К. Н. Ничаговъ, В. И. Шпавъ, П. П. Щеголь и другіе.

Цѣный рядъ капитальныхъ, потребованныхъ не малыхъ трудовъ и затратъ, улучшеній, пред- принятыхъ въ „Будильникѣ“ еще съ конца 1881 года, даетъ, собственно говоря, право его ре- дакціи отказаться отъ поднесенія подписчикамъ такъ называемыхъ „премій“; тѣмъ не менѣе, желая сохранить общай доброй старини, она предлагаетъ своимъ годо-вымъ подписчикамъ слѣдующіе роскошныя подарки на новый 1882 г.

1) Большую альбертошию (работы г. Ше- реръ и Набоковъ, въ Москвѣ) съ новой кар- тины В. Е. Маковского, специально для этого заказа воспроизведенной самимъ ху- дожникомъ,—

„ДѢЛОВОЕ УТРО“.

2) Альбомъ рисунковъ К. Н. Чичагова: „Нашъ вѣкъ“.—коллекція героевъ (ти- повъ) современной намъ эпохи: 1) кассиръ,— 2) кондесіонеръ,— 3) журналистъ,— 4) спи- рить,—5) саврасъ безъ узды,—6) адвокатъ,— 7) подрядчикъ,—8) пиковая дама,—9) дон- Жуанъ,—10) ростовщикъ,—11) кулакъ-мироѣдъ, 12) думецъ.

Альбомъ и альбертошия будетъ разосланы годовымъ подписчикамъ вмѣстѣ съ первымъ № „Будильника“ 1882 года.

ПОДПИСНАЯ ЦѢНА НА „БУДИЛЬНИКЪ“:

въ Москвѣ, безъ доставки, на годъ 7 р.; на полгода 4 р. — въ Москвѣ, съ доставкою на домъ, на годъ 8 р., на полгода 4 р. 50 к. съ пересылкою въ Петерб. и пров. на годъ 9 р., на полгода 5 р.

Лица, доплачивающія къ подписной суммѣ одинъ рубль, получаютъ Альманахъ „Будильни- ка“ на 1882-й годъ (IV-й г. изд.), въ который, между прочимъ, войдетъ ребусъ, за раз- гадку котораго до 1-го марта 1882-го года (срокъ появленія альманаха въ свѣтъ—15 нояб. 1882 г.) редакция „Будильника“ объявляетъ де- нежную премію въ 400 рублей.

Контора редакціи покорнѣйше просить гг. подписчиковъ торопиться заявленіемъ своихъ требованій, во избѣжаніе задержки первыхъ №№ журнала. Денежныя пакеты адресуются на имя Л. Н. Уткиной: Москва, Леонтьевскій пер., д. Мичинера. (3—1)